

บทที่ 5

HENRY V

เค้าโครงเรื่อง

1. พระราชประวัติของพระเจ้าเฮนรีที่ 5
2. ละครประวัติศาสตร์เรื่อง Henry V
 - 2.1 ความเป็นมาของละคร
 - 2.2 แนวทางการทำความเข้าใจละคร
 - 2.3 บทตัดตอนบางส่วนของละคร

สาระสำคัญ

1. พระเจ้าเฮนรีที่ 5 เสด็จขึ้นครองราชย์ต่อจากพระเจ้าเฮนรีที่ 4 พระราชบิดา พระองค์ประสูติวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1387 และสวรรคตวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 1422 เมื่อมีพระชนมายุเพียง 35 ชันษาเท่านั้น
2. Henry V เป็นละครเรื่องสุดท้ายของละครชุดแรก ที่แสดงให้เห็นถึงพระปรีชาสามารถของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 ทั้งในด้านการปกครองประเทศ การทูต การรบและความรัก และนอกจากนี้เนื้อเรื่องของละครถูกนำเสนอด้วยวิธีที่แตกต่างจากละครเรื่องแรกๆ ของชุด

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักศึกษาสามารถเล่าพระราชประวัติของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 ได้
2. นักศึกษาสามารถบอกความเป็นมาของละครเรื่อง Henry V ได้
3. นักศึกษาสามารถตอบคำถามเกี่ยวกับละครเรื่อง Henry V ได้

ละครประวัติศาสตร์เรื่อง Henry V เป็นละครประวัติศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่เรื่องหนึ่งของวิลเลียม เชกสเปียร์ ที่ได้ประพันธ์ในปี ค.ศ. 1599 และจัดแสดงครั้งแรกในปี ค.ศ. 1598 - 1599 Henry V เป็นละครลำดับสุดท้ายของละครที่เป็นชุดของเชกสเปียร์ ดังนี้

Richard II → Henry IV ภาค 1 → Henry IV ภาค 2 → Henry V

1. พระราชประวัติของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 กษัตริย์ผู้ครองสองนคร

ภาพที่ 13 พระเจ้าเฮนรีที่ 5

พระเจ้าเฮนรีที่ 5 ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่ของประเทศอังกฤษ พระองค์ทรงเป็นผู้นำความยิ่งใหญ่เกรียงไกรมาสู่มาตุภูมิ ทรงเป็นผู้พิชิตการรบกับฝรั่งเศสที่เอจิงคอร์ท (Agincourt) เมื่อ ค.ศ. 1415 และทรงเป็นกษัตริย์ผู้ครองสองบัลลังก์ เมื่อสามารถเอาชนะฝรั่งเศสในการรบได้ พระองค์ทรงอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงแคทเธอรีน (Catherine) พระราชธิดาของกษัตริย์แห่งฝรั่งเศส

พระเจ้าเฮนรีที่ 5 ทรงเป็นพระราชโอรสของพระเจ้าเฮนรีที่ 4 ซึ่งเดิมดำรงตำแหน่งเป็นเอิร์ลแห่งเดอริบี (Earl of Derby) และแมรีเดอ โบฮัน (Mary de Bohun) ทรงประสูติประมาณวันที่ 16 กันยายน ค.ศ. 1387 ที่เมือง

มอนเมาธ์ (Monmouth) และเสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 31 สิงหาคม ค.ศ. 1422 ที่แคมป์ทหาร ในเมืองบอยส์ เดอ วินเซนส์ (Bois de Vincennes) ในประเทศฝรั่งเศส

เมื่อพระเจ้าริชาร์ดที่ 2 (Richard II) ทรงเนรเทศพระบิดาของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 ในปี ค.ศ. 1398 พระองค์ตกอยู่ในความดูแลของพระเจ้าริชาร์ดที่ 2 และเฮนรี โบฟอร์ท (Henry Beaufort) บิชอปแห่งวินเชสเตอร์ (Bishop of Winchester) ลูกของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 ทำหน้าที่รับผิดชอบในการฝึกฝนและเลี้ยงดู พระเจ้าเฮนรีที่ 5 หรือเจ้าชายเฮล (Prince Hal) ในขณะนั้นทรงได้รับการศึกษาที่ดีที่สุด แม้พระองค์จะทรงมีชีวิตที่สุขสำราญกับสหายสามัญชน พระองค์ทรงโปรดปรานดนตรีและการอ่านเป็นอย่างยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์อังกฤษพระองค์แรกที่มีความสามารถทางการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษที่ดี

หลังจากที่พระบิดาขึ้นครองราชย์เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1399 เจ้าชายเฮลได้รับสถาปนาเป็นเอิร์ลแห่งเชสเตอร์ (Earl of Chester) ดยุกแห่งคอร์นวอลล์ (Duke of Cornwall) ดยุกแห่งอะควิเทนและแลงแคสเตอร์ (Duke of Aquitaine and Lancaster) และเจ้าชายแห่งเวลส์ (Prince of Wales) ตามลำดับ พระองค์ทรงเคยนำกองทัพไปทำสงครามกับแคว้นเวลส์ที่กระด้างกระเดื่อง

ต่อพระมหากษัตริย์และพยายามก่อกบฏใน ค.ศ. 1403 และพระองค์ทรงนำชัยชนะกลับสู่เมืองหลวง

พระเจ้าเฮนรีที่ 5 ทรงขึ้นครองราชย์เมื่อวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1413 การครองราชย์ในระยะแรกเต็มไปด้วยความไม่เรียบร้อยภายใน เช่น มีการลุกฮือที่เรียกว่า การลุกฮือของโลลาร์ด (Lollard rising) เมื่อเดือนมกราคม ค.ศ. 1414 และการก่อกบฏ¹ ของริชาร์ดแห่งยอร์ก (Richard of York) เอิร์ลแห่งเคมบริดจ์และเฮนรี ลอร์ดสครูปแห่งมาซาม (Lord Sorope of Masham) ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1415 แต่การต่อต้านใดๆ ไม่ได้ทำให้พระองค์สละความตั้งใจที่แน่วแน่ของพระองค์ในการที่จะเรียกร้องเอาดินแดนของอังกฤษที่ถูกยึดไปโดยฝรั่งเศสตามสนธิสัญญาแห่งคาลิส (Treaty of Calais) เมื่อ ค.ศ. 1360 กลับคืนมา ดินแดนเหล่านั้นได้แก่ อะควิเทน (Aquitaine) นอร์มันดี (Normandy) ทัวเรน (Touraine) และเมน (Maine) ซึ่งเดิมเป็นอาณาจักรองกีวิน (Angevin empire) นอกจากนี้พระองค์ทรงต้องการยึดเอาดินแดนบางส่วนของฝรั่งเศสมาเป็นของอังกฤษ แต่การเรียกร้องของพระองค์ไม่ประสบผลสำเร็จ พระองค์จึงต้องใช้กำลังทหารบุกฝรั่งเศสใน ค.ศ. 1415 และพระองค์ทรงได้รับชัยชนะในการรบที่เอจิงคอร์ท (Agincourt) เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ. 1415

พระเจ้าเฮนรีที่ 5 ทรงเป็นอัจฉริยะด้วยทรงวางแผนชักจูงให้ทุกคนเห็นชอบด้วยกับพระองค์ในการยกทัพบุกฝรั่งเศส อาทิเช่น จอห์น (John the Fearless) ดยุกแห่งเบอร์กันดี (Duke of Burgundy) ผู้แสดงความเป็นกลางมาตลอด แต่ต่อมาได้ให้การเห็นชอบกับพระองค์ นอกจากนี้พระองค์ทรงเป็นผู้นำกองทัพที่กล้าหาญ ทรงเป็นวีรบุรุษของชาวอังกฤษ เป็นผู้ปลุกชีวิตของกองทัพอังกฤษให้ลุกขึ้นมาทำสงครามกับต่างชาติเพื่อความเกรียงไกรของแผ่นดิน และเพื่อส่งเสริมความสามัคคีของคนในชาติ

หลังจากชัยชนะจากการรบกับฝรั่งเศสหลายแห่ง ฝรั่งเศสกับอังกฤษได้ร่วมลงนามยุติสงครามกันในสนธิสัญญาแห่งทรอย (Treaty of Troyes) เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 1420 พระองค์ทรงอภิเษกสมรสกับเจ้าหญิงแคทเธอรีน พระราชธิดาของพระเจ้าชาร์ลที่ 6 แห่งประเทศฝรั่งเศสเมื่อวันที่ 2 มิถุนายน ปีเดียวกัน และได้ขึ้นครองราชบัลลังก์ของฝรั่งเศสอีกแห่งหนึ่ง

ค.ศ. 1420 นับเป็นปีแห่งชัยชนะอย่างเด็ดขาดและเป็นปีที่สำคัญที่สุดของพระองค์ การเป็นองค์กษัตริย์ทั้งของอังกฤษและฝรั่งเศสในเวลาเดียวกันนับว่าเป็นภารกิจอันหนักหน่วง พระองค์ทรงงานการรบโดยตลอด จึงทำให้พระองค์มีพระชนมายุสั้น พระองค์สิ้นพระชนม์ด้วยพิษไข้ที่เมืองบอยส์ เดอ วินเซนส์ (Bois de Vincennes) เมื่อมีพระชนมายุได้เพียง 35 ชันษา และทรงขึ้นครองราชย์ได้เพียง 9 ปี (ค.ศ. 1413 - 1422)

พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่โหดร้ายโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อผู้ที่เป็นปฏิปักษ์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงเป็นผู้ที่รักความยุติธรรม กล้าหาญ ซื่อสัตย์ นักต่อสู้ที่เกรียงไกรและทรงเป็นผู้นำที่ดี พระองค์ทรงมีพระราชดำริสก่อนสิ้นพระชนม์ถึงการที่พระองค์จะทรงสร้างเจรูซาเลม (Jerusalem) ขึ้นใหม่หากจะทรงมีชีวิตรอดไป

¹กบฏ ค.ศ. 1415 มีขึ้นเพื่อสนับสนุนเอ็ดมันด์ มอร์ทิเมอร์ (Edmund Mortimer) เอิร์ลแห่งมาร์ช (Earl of March)

ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงมีผลงานที่โดดเด่นต่อประชาชนของพระองค์ แต่พระองค์ทรง
ก่อปัญหาหลังสิ้นพระชนม์ ปัญหาที่เกิดขึ้นคือปัญหาของผู้สืบสันตติวงศ์ต่อจากพระองค์ เนื่องจาก
พระองค์ทรงทำสงครามกับต่างชาติมากกว่าจะได้ปรับปรุงและพัฒนาประเทศของพระองค์เอง

กิจกรรมที่ 1

ให้นักศึกษาเล่าพระราชประวัติของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 ให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง

2. ละครประวัติศาสตร์เรื่อง Henry V

2.1 ความเป็นมาของละครประวัติศาสตร์ Henry V

เจ้าชายเฮล (Prince Hal) หรือพระเจ้าเฮนรีที่ 5 ทรงมีชีวิตที่สำราญและค่อนข้างจะเป็นการใช้ชีวิตอย่างที่ไม่มีการยึดครองใดได้เคยสัมผัส แต่พระองค์ทรงเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงเมื่อทรงได้รับการสถาปนาเป็นพระมหากษัตริย์ จึงทำให้วิลเลียม เชคสเปียร์เกิดความสนใจที่จะประพันธ์ละครเรื่องนี้ขึ้นมา

เชคสเปียร์ประพันธ์ละครเรื่อง Henry V ในปี ค.ศ. 1599 ดั้งมีบันทึกเรื่องราวของกษัตริย์หนุ่มพระองค์นี้ ปรากฏอยู่ในบันทึกชื่อ Vita Henrici Quinti โดย ทิตุ ลิวิโอ (Tite Livio) นักประวัติศาสตร์ชาวอิตาลีเขียนที่บันทึกไว้ เพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติตนให้กับพระโอรสของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 หรือพระเจ้าเฮนรีที่ 6 ต่อมาประมาณปี ค.ศ. 1513 หรือ 1514 ได้มีผู้แปลบันทึกนี้จากต้นฉบับภาษาอิตาลีเป็นภาษาอังกฤษ ฮอลดิ้งเช็ดเองก็ค้นคว้าหาความรู้จากบันทึกของลิวิโอก่อนเขียนบันทึกประวัติศาสตร์เช่นกัน ฮอลดิ้งแม้จะไม่ได้ค้นคว้าจากบันทึกของลิวิโอเลย แต่งานบันทึกประวัติศาสตร์ของเขามีใจความหลักคล้ายคลึงกับบันทึกของลิวิโอ กล่าวคือ แสดงวีรกรรมอันกล้าหาญของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 และชื่อบันทึกประวัติศาสตร์ของฮอลคือ The Victories Acts of King Henry the Fifth

เมื่อวิลเลียม เชกสเปียร์แต่งบทละครประวัติศาสตร์ Henry V เขาไม่เพียงแต่จะค้นคว้าบันทึกประวัติศาสตร์ของลิวิโอ แดเนียล² ฮอลินเช็ด และฮอลเท่านั้น บทละครชื่อ *The Famous Victories of Henry V* ดูจะมีส่วนช่วยให้เชกสเปียร์ตัดสินใจให้ละคร Henry V ของเขาเสนอเรื่องของสงครามและชัยชนะจากการรบของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 หากจะศึกษาดูว่าเชกสเปียร์อิงเรื่องราวในบันทึกประวัติศาสตร์ของผู้ใดมากที่สุด ลิลลี่ บี แคมเบล กล่าวไว้ในหนังสือ *Shakespeare's Histories : Mirrors of Elizabeth Policy* ว่า "Henry V มีเนื้อเรื่องตามบันทึกประวัติศาสตร์ของฮอลินเช็ด และลักษณะของตัวละครเหมือนกับพระองค์จริงมาก แม้อยู่ต่างกาลเวลากันก็ตาม"³

ผู้ศึกษาบทละครประวัติศาสตร์ของเชกสเปียร์ จะพบว่า Henry V เป็นวรรณกรรมยอดเยี่ยมและโดดเด่นมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากเชกสเปียร์ได้ประพันธ์ละครให้มีความหลากหลาย และแสดงข้อแตกต่างได้ชัดเจน อาทิเช่น สงครามอาจเป็นได้ทั้งสิ่งที่ชั่วร้ายและดีในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้เชกสเปียร์ ได้สะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับสงครามของ ประชาชนชาวอังกฤษในยุคอลิชาปีอันไว้ในบทละครเรื่องนี้ด้วย

2.2 ละคร Henry V ของวิลเลียม เชกสเปียร์

Henry V เป็นละครประวัติศาสตร์ที่แสดงภาพของสงครามและอาณาภาพของกษัตริย์หนุ่มแห่งประเทศอังกฤษ ผู้เป็นเกียรติภูมิของประชาชนทั้งประเทศ จึงนับได้ว่าเป็นผลงานที่กระตุ้นให้ชาวอังกฤษเกิดความรักชาติมากขึ้น สงครามอาจจะเป็นสิ่งที่น่ากลัว โหดร้าย ป่าเถื่อน เป็นการทำลายทรัพยากร⁴ ที่สำคัญของชาติและเป็นความสูญเปล่า แต่ชัยชนะที่ได้รับในตอนหลังมักเป็นความปลื้มปิติที่ยากจะลืมเลือนได้

อันที่จริงแล้วการที่ประเทศหนึ่งเข้าไปบุกรุกดินแดนของอีกประเทศหนึ่งโดยมีจุดประสงค์ที่จะเข้าครอบครองดินแดนของอีกฝ่ายหนึ่งนับเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้อง แต่การกระทำของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 ตามความคิดเห็นของชาวอังกฤษในยุคของพระนางเจ้าอลิซาเบธที่ 1 ถือว่าเป็นการกระทำของวีรบุรุษ ทั้งนี้เพราะพระองค์มีสิทธิอันชอบธรรมตามกฎหมายที่จะครอบครองดินแดนของฝรั่งเศส ด้วยทรงเป็นเหลนของพระนางอิซาเบลลา (Queen Isabella) พระมเหสีของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 2 ผู้เป็นพระราชบิดาของพระเจ้าฟิลิปที่ 4 แห่งฝรั่งเศส หรืออีกนัยหนึ่งก็คือทรงเป็นหลานของพระเจ้าฟิลิปที่ 3⁵ การเรียกร้องทวงสิทธิในบัลลังก์ของฝรั่งเศสจึงเป็นเสมือนวีรกรรมในอันที่จะรวบรวมพลังของประชาชนให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อจะขยายแสนยานุภาพของประเทศ และแสดงอาณาภาพของพระเจ้าที่จะทรงเข้าข้างผู้ที่เชื่อมั่นในพระองค์ การที่ประเทศอังกฤษซึ่งเล็กกว่าและด้อยพัฒนามากว่าประเทศฝรั่งเศสสามารถเอาชนะการต่อสู้ได้ จึงเป็นเหตุการณ์ที่เป็นอัศจรรย์ยิ่ง

²บันทึกทางประวัติศาสตร์ของแดเนียลชื่อ Civil Wars

³Lily B. Campbell, *Shakespeare's Histories : Mirrors of Elizabethan Policy*, (England : Methuen, 1980), p. 259

⁴ทรัพยากรที่สำคัญของชาติ หมายถึง ประชาชนชาวอังกฤษ

⁵เจ้าหญิงแคทาลินที่พระเจ้าเฮนรีที่ 5 ทรงอภิเษกด้วย ทรงสืบสายโลหิตเดียวกับพระองค์

ละคร Henry V แบ่งเป็น 5 องก์ (act) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่องจะเกิดขึ้นที่ประเทศอังกฤษและฝรั่งเศส เหตุการณ์ที่สำคัญที่สุดเป็นการรบกันที่ฮาล์ฟเลอร์ (Harfleur) และ เอจิ้นคอร์ท (Agincourt) ก่อนจะเสนอภาพการรบเซนต์ปีแยร์ได้ให้คอรัส (chorus) ออกมาหน้าเวที เพื่อเกริ่นนำสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับผู้ชมเป็นการอุ้มนเครื่อง และเพื่อให้ผู้ชมใช้จินตนาการเข้าช่วย เหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นระทึกใจจึงเกิดขึ้นกับผู้ชมอย่างสมบูรณ์แบบ

ACT [III]

Flourish. Enter Chorus.

Thus with imagined wing our swift scene flies,
In motion of no less celerity
Than that of thought. Suppose that you have seen
The well-appointed King at Hampton pier
Embark his royalty; and his brave fleet 5
With silken streamers the young Phoebus fanning.
Play with your fancies, and in them behold
Upon the hempen tackle shipboys climbing;
Hear the shrill whistle which doth order give
To sounds confused; behold the threaten sails, 10
Borne with th' invisible and creeping wind,
Draw the huge bottoms through the furrowed sea,
Breasting the lofty surge. O, do but think
You stand upon the rivage, and behold
A city on th' inconstant billows dancing; 15
For so appears this fleet majestical,
Holding due course to Harfleur. Follow, follow!
Grapple your minds to sternage of this navy,
And leave your England, as dead midnight, still,
Guarded with grandsires, babies, and old women, 20
Either past or not arrived to pith and puissance;
For who is he whose chin is but enriched

With one appearing hair that will not follow
 These culled and choice-drawn cavaliers to France ?
 Work, work your thoughts, and therein see a siege: 25
 Behold the ordinance on their carriages,
 With fatal mouths gaping on girded Harfleur.
 Suppose th' ambassador from the French comes back;
 Tells Harry that the King doth offer him
 Katherine his daughter, and with her to dowry 30
 Some petty and unprofitable dukedoms.
 The offer likes not; and the nimble gunner
 With linstock now the devilish cannon touches,
Alarum, and chambers go off.
 And down goes all before them. Still be kind,
 And eke out our performance with your mind. *Exit.* 35
 (องก์ที่ 3)

ตัวละครในละคร Henry V ที่ปรากฏตามรายนามผู้แสดงที่มีบทบาทสำคัญมีประมาณ 45 คน ท่านลอร์ด เลดี เจ้าหน้าที่ ทหาร ประชาชน ผู้ส่งข่าวและคนรับใช้ที่มีบทบาทไม่สำคัญเท่าใดนักจะไม่ปรากฏในรายนามตัวละครแต่อย่างใด

เชคสเปียร์นำเสนอเรื่องราวในรูปแบบที่แตกต่างจากละครประวัติศาสตร์เรื่องอื่น ๆ การเริ่มเรื่องในแต่ละองก์จะมีคอรัสออกมาเกริ่นนำเรื่องราวและเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละองก์จะถูกเสนอเช่นเดียวกับภาพยนตร์ กล่าวคือ เชคสเปียร์จะเปลี่ยนฉากจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งเพื่อไม่ให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย

2.3 ตัวอย่างละครบางตอนจาก Henry V

[ACT IV]

[Scene VI. *France. Another part of the field.*]

Alarum. Enter the King and his Train, [Exeter, and others,] with Prisoners.

King. Well have we done, thrice-valiant countrymen, But all's not done;
 yet keep the French the field.

Exeter. The Duke of York commends him to your Majesty.

King. Lives he, good uncle ? Thrice within this hour
 I saw him down; thrice up again and fighting 5
 From helmet to the spur all blood he was

Exeter. In which array, brave soldier, doth he lie.
 Larding the plain; and by his bloody side,
 Yoke-fellow to his honor-owing wounds,
 The noble Earl of Suffolk also lies. 10
 Suffolk first died; and York, all haggled over,
 Comes to him, where in gore he lay insteeped,
 And takes him by the beard, kisses the gashes
 That bloodily did yawn upon his face.
 He cries aloud, 'Tarry, my cousin Suffolk! 15
 My soul shall thine keep company to heaven.
 Tarry, sweet soul, for mine, then fly abreast;
 As in this glorious and well-foughten field
 We kept together in our chivalry!
 Upon these words I came, and cheered him up; 20
 He smiled me in the face, raught me his hand,
 And, with a feeble gripe, says, 'Dear my lord,
 Commend my service to my Sovereign.'
 So did he turn, and over Suffolk's neck
 He threw his wounded arm, and kissed his lips; 25
 And so, espoused to death, with blood he sealed
 A testament of noble-ending love.
 The pretty and sweet manner of it forced
 Those waters from me which I would have stopped;
 But I had not so much of man in me, 30
 And all my mother came into mine eyes
 And gave me up to tears.

King. I blame you not;
 For, hearing this, I must perforce compound
 With mistful eyes, or they will issue too. *Alarum.*
 But hark, what new alarum is this same ? 35

The French have reinforced their scattered men.
Then every soldier kill his prisoners!
Give the word through.

Exit [with others].

(^{read} ၅၄၇ ၄)

[ACT IV]

[Scene VII. *France. Another part of the field.*]

Enter Fluellen and Gower.

- Fluellen.** Kill the poys and the luggage ? 'Tis expressly
against the law of arms; 'tis as arrant a piece of knavery, mark
you now, as can be offert-in your conscience, now, is it not ?
- Gower.** 'Tis certain there's not a boy left alive, and the cowardly
rascals that ran from the battle ha' done this slaughter; 5
besides, they have burned and carried away all that was in
the King's tent; wherefore the King most worthily hath caused
every soldier to cut his prisoner's throat, O, 'tis a gallant king!
- Fluellen.** **Ay, he was porn at Monmouth, Captain Gower,** What call you
the town's name where Alexander the Pig was born ? 10
- Gower.** Alexander the Great.
- Fluellen.** Why, I pray you, is not "pig" great ? The pig, or the great,
or the mighty, or the huge, or the magnanimous, are all one
reckonings, save the phrase is a little variations.
- Gower.** I think Alexander the Great was born in Macedon; his father 15
was called Philip of Macedon, as I take it.
- Fluellen.** I think it is in Macedon where Alexander is porn. I tell you,
Captain, if you look in the maps of the orld, I warrant you sall find,
in the comparisons between Macedon and Monmouth, that the
situations, look you, is both alike. There is a river in Macedon, 20
and there is also moreover a river at Monmouth. It is called Wye at
Monmouth; but it is out of my prains what is the name of the
other river. But 'tis all one; 'tis alike as my fingers is to my fingers,

an there is salmons in both. If you mark Alexander's life well, Harry of
 Monmouth's life is come after it indifferent well, for there is figures 25
 in all things. Alexander, God knows and you know, in his rages, and
 his furies, and his wraths, and his cholers and his moods, and his
 displeasures, and his indignations, and also being a little
 intoxicates in his prains, did, in his ales and his angers, look you,
 kill his best friend, Cleitus. 30

Gower. Our King is not like him in that; he never killed any of his friends.

Fluellen. It is not well done, mark you now, to take the tales out of my
 mouth, ere it is made and finished. I speak but in the figures
 and comparisons of it: as Alexander killed his friend Cleitus, being
 in his ales and his cups, so also Harry Monmouth, being in his right 35
 wits and his good judgments, turned away the fat knight with the
 great-belly doublet-he was full of jets, and gipes, and knaveries, and
 mocks; I have forgot his name.

Gower. Sir John Falstaff.

Fluellen. That is he: I'll tell you there is good men porn at Monmouth. 40

Gower. Here comes his Majesty.

Alarum. Enter King Harry and Bourbon,
[Warwick, Gloucester, Exeter, and others],
with Prisoners. Flourish.

King. I was not angry since I came to France 45
 Until this instant. Take a trumpet, herald,
 Ride thou unto the horsemen on yond hill :
 If they will fight with us, bid them come down,
 Or void the field: they do offend our sight.
 If they'll do neither, we will come to them, 50
 And make them skirr away, as swift as stones
 Enforced from the old Assyrian slings.
 Besides, we'll cut the throats of those we have,

And not a man of them that we shall take
Shall taste our mercy. Go and tell them so. 55

Enter Montjoy.

Exeter. Here comes the herald of the French, my liege.

Gloucester. His eyes are humbler than they used to be.

King. How now? What means this herald? Know'st thou not
That I have fined these bones of mine for ransom? 60
Come'st thou again for ransom?

Herald. No, great King.
I come to thee for charitable license,
That we may wander o'er this bloody field
To book our dead, and then to bury them; 65
To sort our nobles from our common men.
For many of our princes (woe the while!)
Lie drowned and soaked in mercenary blood;
So do our vulgar drench their peasant limbs
In blood of princes, and their wounded steeds 70
Fret fetlock-deep in gore, and with wild rage
Yerk out their armed heels at their dead masters,
Killing them twice. O, give us leave, great King,
To view the field in safety, and dispose
Of their dead bodies! 75

King. I tell thee truly, herald,
I know not if the day be ours or no,
For yet a many of your horsemen peer
And gallop o'er the field. 80

Herald. The day is yours.

King. Praised be God, and not our strength for it!
What is this castle called that stands hard by?

Herald. They call it Agincourt.

King.	Then call we this the field of Agincourt, Fought on the day of Crispin Crispianus.	85
Fluellen.	Your grandfather of famous memory, an't please your Majesty, and your great-uncle Edward the Plack Prince of Wales, as I have read in the chronicles, fought a most prave pattle here in France.	90
King.	They did, Fluellen.	
Fluellen.	Your Majesty says very true. If your Majesties if rememb'red of it, the Welshmen did good service in a garden where leeks did grow, wearing leeks in their Monmouth caps; which your Majesty know to this hour is an honorable badge of the service; and I do believe your Majesty takes no scorn to wear the leek upon Saint Tavy's day.	95
King.	I wear it for a memorable honor; For I am Welsh, you know, good countryman.	
Fluellen.	All the water in Wye cannot wash your Majesty's Welsh plood out of your pody. I can tell you that; God pless it, and preserve it, as long as it pleases his Grace, and his Majesty too!	100
King.	Thanks, good my countryman.	
Fluellen.	By Jeshu, I am your Majesty's countryman, I care not who know it! I will confess it to all the orld; I need not to be ashamed of your Majesty, praised be God, so long as your Majesty is an honest man.	105
King.	God keep me so!	
	<i>Enter Williams.</i>	110
	Our heralds go with him; Bring me just notice of the numbers dead On both our parts.	
	<i>[Exeunt Heralds, Montjoy, and others, including Gower.]</i>	115

Call yonder fellow hither.

- Exeter.** Soldier, you must come to the King.
- King.** Soldier, why wear'st thou that glove in thy cap ?
- Williams.** And't please your Majesty. 'tis the gage of one that I should fight
withal, if he be alive. 120
- King.** An Englishman ?
- Williams.** And't please your Majesty, a rascal that swaggered with me
last night; who, if alive, and ever data to challenge this glove,
I have sworn to take him a box o' th' ear; or if can see my glove 125
in his cap, which he swore, as he was a soldier, he would wear
(if alive), I will strike it out soundly.
- King.** What think you, Captain Fluellen, is it fit this soldier keep his oath ?
- Fluellen.** He is a craven and a villain else, and't please your Majesty,
in my conscience.
- King.** It may be his enemy is a gentleman of great sort, quite from 130
the answer of his degree.
- Fluellen.** Though he be as good a gentleman as the devil is, as Lucifer
and Belzebub himself, it is necessary, look your Grace, that he
keep his vow and his oath. If he be perjured, see you now, his
reputation is as arrant a villain and a Jack-sauce as ever his black 135
shoe trod upon God's ground and his earth, in my conscience, law!
- King.** Then keep thy vow, sirrah, when thou meet'st the fellow.
- Williams.** So I will, my liege as I live.
- King.** Who serv'st thou under ?
- Williams.** Under Captain Gower, my liege. 140
- Fluellen.** Gower is a good captain, and is good knowledge and
literatured in the wars.
- King.** Call him hither to me, soldier.
- Williams.** I will, my liege. *Exit.*

King. Here, Fluellen, wear thou this favor for me, 145
and stick it in thy cap; when Alencon and myself
were down together, I plucked this glove from his helm.
If any man challenge this, he is a friend to Alencon and an
enemy to our person. If thou encounter any such, apprehend
him, and thou dost my love. 150

Fluellen. Your Grace doo's me as great honors as can be desired
in the hearts of his subjects. I would fain see the man, that has
but two legs, that shall find himself aggrieved at this glove;
that is all. But I would fain see it once, and please God of his
grace that I might see. 155

King. Know'st thou Gower ?

Fluellen. He is my dear friend, and please you.

King. Pray thee go seek him, and bring him to my tent.

Fluellen. I will fetch him *Exit.*

King. My Lord of Warwick, and my brother Gloucester, 160
Follow Fluellen closely at the heels.
The glove which I have given him for a favor
May haply purchase him a box o' th' ear;
It is the soldier's. I by bargain should
Wear it myself. Follow, good cousin Warwick: 165
If that the soldier strike him--as I judge
By his blunt bearing, he will keep his word--
Some sudden mischief may arise of it;
For I do know Fluellen valiant,
And, touched with choler, hot as gunpowder, 170
And quickly will return an injury.
Follow, and see there be no harm between them.
Go you with me, uncle of Exeter. *Exeunt.*

(องก์ที่ 4)

ACT V

[Scene II. *France, An apartment in the French King's palace.*]

Enter, at one door, King Henry, Exeter, Bedford,
[Gloucester,] Warwick, [Westmoreland,] and other Lords; at another,
Queen Isabel, the [French] King, the Duke of Burgundy, [the Princess
Katherine, Alice,] and other French.

King Henry. Peace to this meeting, wherefore we are met!
Unto our brother France and to our sister
Health and fair time of day; joy and good wishes
To our most fair and Princely cousin Katherine;
And as a branch and member of this royalty, 5
By whom this great assembly is contrived,
We do salute you Duke of Burgundy;
And princes French, and peers, health to you all!

France. Right joyous are we to behold your face,
Most worthy brother England; fairly met; 10
So are you, Princes English, every one.

Queen. So happy be the issue, brother England,
Of this good day and of this gracious meeting
As we are now glad to behold your eyes--
Your eyes which hitherto have borne in them, 15
Against the French that met them in their bent,
The fatal balls of murdering basilisks.
The venom of such looks, we fairly hope,
Have lost their quality, and that this day
Shall change all griefs and quarrels into love. 20

King Henry. To cry amen to that, thus we appear.

Queen. You English princes all, I do salute you.

Burgundy. My duty to you both, on equal love,
Great Kings of France and England! That I have labored
With all my wits, my pains, and strong endeavors 25

To bring your most imperial Majesties
Unto this bar and royal interview,
Your Mightiness on both parts best can witness.
Since, then, my office hath so far prevailed
That, face to face and royal eye to eye, 30
You have congreeted, let it not disgrace me
If I demand before this royal view,
What rub, or what impediment there is
Why that the naked, poor, and mangled Peace,
Dear nurse of arts, plenties, and joyful births, 35
Should not, in this best garden of the world,
Our fertile France, put up her lovely visage.
Alas, she hath from France too long been chased!
And al her husbandry doth lie on heaps,
Corrupting in it own fertility. 40
Her vine, the merry cheerer of the heart,
Unpruned dies; her hedges even-pleached,
Like prisoners wildly overgrown with hair,
Put forth disordered twigs; her fallow leas
The darnel, hemlock, and rank fumitory 45
Doth root upon, while that the coulter rusts
That should deracinate such savagery;
The even mead, that erst brought sweetly forth
The freckled cowslip, burnet, and green clover,
Wanting the scythe, all uncorrected, rank, 50
Conceives by idleness, and nothing teems
But hateful docks, rough thistles, kecksies, burrs,
Losing both beauth and utility,
And all our vineyards, fallows, meads, and hedges,
Defective in their natures, grow to wildness, 55
Even so our houses, and ourselves, and children,
Have lost, or do not learn for want of time,

The sciences that should become our country;
But grow like savages--as soldiers will,
That nothing do but meditate on blood-- 60
To swearing, and stern looks, diffused attire,
And everything that seems unnatural.
Which to reduce into our former favor
You are assembled; and my speech entreats
That I may know the let why gentle Peace 65
Should not expel these inconveniences,
And bless us with her former qualities.

King Henry. If, Duke of Burguddy, you would the peace,
Whose want gives growth to th' imperfections
Which you have cited, you must buy that peace 70
With full accord to all our just demands;
Whose tenors and particular effects
You have, enscheduled briefly, in your hands.

Burgundy. The King hath heard them; to the which as yet
There is no answer made. 75

King Henry. Well then, the peace,
Which you before so urged, lies in his answer.

France. I have but with a cursitory eye
O'er glanced the articles. Pleaseth your Grace
To appoint some of your Council presently 80
To sit with us once more, with better heed
To resurvey them, we will suddenly
Pass our accept and peremptory answer.

King Henry. Brother, we shall. Go, uncle Exeter,
And brother Clarence, and you, brother Gloucester, 85
Warwick, and Huntingdon--go with the King,
And take with you free power to ratify,
Augment, or alter, as your wisdoms best
Shall see advantageable for our dignity,

Anything in or out of our demands, 90
 And we'll consign thereto. Will you, fair sister,
 Go with the princes or stay here with us ?

Queen. Our gracious brother, I will go with them;
 Haply a woman's voice may do some good
 When articles too nicely urged be stood on. 95

King Henry. Yet leave our cousin Katherine here with us.
 She is our capital demand, comprised
 Within the fore-rank of our articles.

Queen. She hath good leave.
*Exeunt omnes. Manet King [Henry] and
 Katherine [with the Gentlewoman Alice].*

King Henry. Fair Katherine, and most fair! 100
 Will you vouchsafe to teach a soldier terms
 Such as will enter at a lady's ear,
 And plead his love suit to her gentle heart ?

Katherine. Your Majesty shall mock at me; I cannot speak
 your England. 105

King Henry. O fair Katherine, if you will love me
 Soundly with your French heart, I will be glad to hear you
 confess it brokenly with your English tongue. Do you like
 me, Kate ?

Katherine. Pardonnez-moi, I cannot tell wat is 'like me.' 110

King Henry. An angel is like you, Kate and you are like an angel.

Katherine. Que dit-il? Que je suis semblable a les anges ?

Alice. Oui, vraiment, sauf votre Grace, ainsi dit-il.

King Henry. I said so, dear Katherine, and I must not blush
 to affirm it. 115

Katherine. O bon Dieu! les langues des hommes sont pleines de
 tromperies.

King Henry. What says she, fair one ? That the tongues of men are
full of deceits ?

Alice. Oui, dat de tongues of de mans is be full of deceits: -dat 120
is de Princesse.

King Henry. The Princess is the better English-woman.

I' faith, Kate, my wooing is fit for thy understanding; I am glad
thou canst speak no better English, for if thou couldst, thou
wouldst find me such a plain king that thou wouldst think 125

I had sold my farm to buy my crown. I know no ways to mince
it in love, but directly to say, 'I love you.' Then, if you urge me
farther than to say 'Do you in faith ?' I wear out my suit. Give
me your answer, i' faith, do; and so clap hands, and a bargain.
How say you, lady ? 130

Katherine. Sauf votre honneur, me understand well.

King Henry. Marry, if you would put me to verses, or to dance for your
sake, Kate, why, you undid me. For the one I have neither
words nor measure; and for the other, I have no strength in
measure, yet a reasonable measure in strength. If I could win 135

a lady at leapfrog, or by vaulting into my saddle with my armor
on my back, under the correction of bragging be it spoken,
I should quickly leap into a wife. Or if I might buffet for my love, or
bound my horse for her favors, I could lay on like a butcher,
and sit like a jackanapes, never off. But, before God, Kate, 140

I cannot look greenly, nor gasp out my eloquence, nor I have
no cunning in protestation: only downright oaths, which I never
use till urged, nor never break for urging. If thou canst love
a fellow of this temper, Kate, whose face is not worth sunburning,
that never looks in his glass for love of anything he sees there, 145
let thine eye be thy cook. I speak to thee plain soldier: if thou
canst love me for this, take me; if not, to say to thee that I shall
die, is true-but for thy love, by the Lord, no; yet I love thee too.

And while thou liv'st, dear Kate, take a fellow of plain and uncoined
constancy, for the perforce must do thee right, because he hath 150
not the gift to woo in other places; for these fellows of infinite
tongue, that can rhyme themselves into ladies' favors, they do
always reason themselves out again. What ! A speaker is but
a prater; a rhyme is but a ballad; a good leg will fall, a straight
back will stoop, a black beard will turn white, a curled pate will 155
grow bald, a fair face will wither, a full eye will wax hollow: but
a good heart, Kate, is the sun and the moon, or rather, the sun,
and not the moon, for it shines bright and never changes, but
keeps his course truly. If thou would have such a one, take me;
and take me, take a soldier; take a soldier, take a king. And 160
what say'st thou then to my love ? Speak, my fair--and fairly,
I pray thee.

Katherine. Is it possible dat I sould love de ennemie of France ?

King Henry. No, it is not possible you should love the enemy of France,
Kate; but in loving me you should love the friend of France: for I 165
love France so well, that I will not part with a village of it-I will
have it all mine. And, Kate, when France is mine and I am
yours, then yours is France, and you are mine.

Katherine. I cannot tell wat is dat.

King Henry. No, Kate ? I will tell thee in French, which I am sure 170
will hang upon my tongue like a new-married wife about her
husband's neck, hardly to be shook off. Je quand sur le
possession de France, et quand vous avez le possession de
moi (let me see, what then ? Saint Denis be my speed !),
donc votre est France, et vous etes mienne. It is as easy 175
for me, Kate, to conquer the kingdom as to speak so much
more French; I shall never move thee in French, unless it be
to laugh at me.

Katherine. Sauf votre honneur, le Francais que vous parlez, il est
meilleur que l'Anglais lequel je parle, 180

King Henry. No, faith, is't not, Kate. But thy speaking of my tongue,
and I thine, most truly-falsely, must needs be granted to be much
at one. But, Kate, dost thou understand thus much English ?
Canst thou love me ?

Katherine. I cannot tell. 185

King Henry. Can any of your neighbors tell, Kate ? I'll ask them.
Come. I know thou lovest me; and at night, when you come
into your closet, you'll question this gentlewoman about me;
and I know, Kate, you will to her dispraise those parts in me
that you love with your heart; but, good Kate, mock me 190
mercifully, the rather, gentle Princess, because I love thee
cruelly. If ever thou beest mine, Kate--as I have a saving
faith within me tells me thou shalt--I get thee with scrambling,
and thou shall not thou and I, between Saint Denis and
Saint George, compound a boy, half French, half English, 195
that shall go to Constantinople, and take the Turk by the
beard ? Shall we not ? What say'st thou, my fair flower-de-luce ?

Katherine. I do not know dat.

King Henry. No; 'tis hereafter to know, but now to promise.
Do but now promise, Kate, you will endeavor for your 200
French part of such a boy; and for my English moiety take
the word of a king, and a bachelor. How answer you,
la plus belle Katherine du monde, mon tres cher et devin
deesse ?

Katherine. Your majestee ave fausse French enough to deceive 205
de most sage demoiselle dat is en France.

King Henry. Now, fie upon my false French ! By mine honor in
true English, I love thee, Kate; by which honor I dare not
swear thou lovest me, yet my blood begins to flatter me

that thou dost, not withstanding the poor and untempering 210
 effect of my visage. Now beshrew my father's ambition !
 He was thinking of civil wars when he got me, therefore was
 I created with a stubborn outside, with an aspect of iron,
 that when I come to woo ladies, I fright them. But in
 faith, Kate, the elder I wax the better I shall appear. My 215
 comfort is that old age that ill layer-up of beauty, can do
 no more spoil upon my face. Thou hast me, if thou hast me,
 at the worst; and thou shalt wear me, if thou wear me, better
 and better; and therefore tell me, most fair Katherine, will
 you have me ? Put off your maiden blushes; avouch the 220
 thoughts of your heart with the looks of an empress; take me
 by the hand, and say, 'Harry of England, I am thine !' which
 word thou shall no sooner bless mine ear withal, but I will
 tell thee aloud, 'England is thine, Ireland is thine, France is
 thine, and Henry Plantagenet is thine'; who, though I speak it 225
 before his face, if he be not fellow with the best king, thou
 shalt find the best king of good fellows. Come, your answer
 in broken music; for thy voice is music, and thy English broken;
 therefore, Queen of all, Katherine, break thy mind to me in
 broken English: Wilt thou have me ? 230

Katherine. Dat is as it shall please de Roi mon pere.

King Henry. Nay, it will please him well, Kate; it shall please him, Kate.

Katherine. Den it sall also content me.

King Henry. Upon that I kiss your hand, and I call you my queen.

Katherine. Laissez, mon seigneur, laissez, laissez ! Ma foi, je ne veux 235
 point que vous abaissiez votre grandeur en baisant la main
 d'une de votre seigneurie indigne serviteur. Excusez-moi,
 je vous supplie, mon tres puissant seigneur.

King Henry. Then I will kiss your lips, Kate.

Katherine. Les dames et demoiselles pour etre baisees devant leur noces, il n'est pas la coutume de France. 240

King Henry. Madam my interpreter, what says she ?

Alice. Dat it is not be de fashion pour le ladies of France- I cannot tell was is 'baiser' en Anglish.

King Henry. To kiss 245

Alice. Your Majestee entendre better que moi.

King Henry. It is not a fashion for the maids in France to kiss before they are married, would she say ?

Alice. Oui, vraiment.

King Henry. O Kate, nice customs cursy to great kings. 250
Dear Kate, you and I cannot be confined within the weak list of a country's fashion: we are the makers of manners, Kate; and the liberty that follows our places stops the mouth of all find-faults, as I will do yours for upholding the nice fashion of your country in denying me a kiss. Therefore 255
patiently, and yielding. [Kisses her.] You have witchcraft in your lips, Kate: there is more eloquence in a sugar touch of them than in the tongues of the French Council; and they should sooner persuade Harry of England than a general petition of monarchs. Here comes your father. 260
Enter of French Power and the English Lords.

Burgundy. God save your Majesty ! My royal cousin,
Teach you our princess English ?

King Henry. I would have her learn, my fair cousin, how perfectly I love her, and that is good English.

Burgundy. Is she not apt ? 265

King Henry. Our tongue is rough, coz, and my condition is not smooth; so that, having neither the voice nor the heart of flattery about me, I cannot so conjure up the spirit of love in her that he will appear in his true likeness.

- Burgundy.** Pardon the frankness of my mirth if I answer you for that. 270
If you would conjure in her, you must make a circle; if
conjure up love in her in his true likeness, he must
appear naked and blind. Can you blame her then, being
a maid yet rosed over with the virgin crimson of modesty,
if she deny the appearance of a naked blind boy in her naked 275
seeing self ? It were, my lord, a hard condition for a maid to
consign to.
- King Henry.** Yet they do wink and yeild, as love is blind and enforces.
- Burgundy.** They are then excused, my lord, when they see not
what they do. 280
- King Henry.** Then, good my lord, teach your cousin to consent
winking.
- Burgundy.** I will wink on her to consent, my lord, if you will
teach her to know my meaning; for maids well summered,
and warm kept, are like flies at Bartholomew-tide, blind, 285
though they have their eyes; and then they will endure
handling which before would not abide looking on.
- King Henry.** This moral ties me over to time and a hot summer;
and so I shall catch the fly, your cousin, in the latter end,
and she must be blind too. 290
- Burgundy.** As love is, my lord, before it loves.
- King Henry.** It is so; and you may, some of you, thank love for my
blindness, who cannot see many a fair French city for
one fair French maid that stands in my way.
- France.** Yes, my lord, you see them perspectively. 295
the cities turned into a maid; for they are all girdled with
maiden walls that war hath never ent'red.
- King Henry.** Shall Kate be my wife ?
- France.** So please you.

King Henry. I am content, so the maiden cities you talk of may wait
on her; so the maid that stood in the way for my wish shall
show me the way to my will. 300

France. We have consented to all terms of reason.

King Henry. Is't so, my lords of England ?

Westmoreland. The King hath granted every article: 305
His daughter first; and in sequel, all,
According to their firm proposed natures.

Exeter. Only he hath not yet subscribed this: Where your Majesty
demands that the King of France, having any occasion to
write for matter of grant, shall name your Highness in this 310
form, and with this addition, in French, 'Notre tres cher fils
Henri, Roi d'Angleterre, Heritier de France'; and thus in
Latin, 'Praeclarissimus filius noster Henricus, Rex Angliae,
et Haeres Franciae.'

France. Nor this I have not, brother, so denied 315
But your request shall make me let it pass.

King Henry. I pray you then, in love and dear alliance,
Let that one article rank with the rest,
And thereupon give me your daughter.

France. Take her, fair son, and from her blood raise up 320
Issue to me, that the contending kingdoms
Of France and England, whose very shores look pale
With envy of each other's happiness,
May cease their hatred, and this dear conjunction
Plant neighborhood and Christian-like accord 325
In their sweet bosoms; that never war advance
His bleeding sword 'twixt England and fair France.

Lords. Amen !

King Henry. Now, welcome, Kate, and bear me witness all,
That here I kiss her as my sovereign Queen. 330

Flourish.

Queen. God, the best maker of all marriages,
 Combine your hearts in one, your realms in one !
 As man and wife, being two, are one in love,
 So be there 'twixt your kingdoms such a spousal
 That never may ill office, or fell jealousy, 335
 Which troubles oft the bed of blessed marriage,
 Thrust in between the paction of these kingdoms
 To make divorce of their incorporate league;
 That English may as France, French Englishmen,
 Receive each other ! God speak this Amen ! 340

All. Amen !

King Henry. Prepare we for our marriage; on which day,
 My Lord of Burgundy, we'll take your oath,
 And all the peers', for surety of our leagues.
 Then shall I swear to Kate, and you to me, 345
 And may our oaths well kept and prosp'rous be !

Sennet. Exeunt.

[EPILOGUE]

Enter Chorus.

Thus far with rough, and all-unable pen,
 Our bending author hath pursured the story,
 In little room confining mighty men,
 Mangling by starts the full course of their glory.
 Small time: but in that small, most greatly lived 5
 This star of England. Fortune made his sword;
 By which, the world's best garden he achieved;
 And of it left his son imperial lord.
 Henry the sixth, in infant bands crowned King
 Of France and England, did this king succeed; 10
 Whose state so many had the mamaging,

That they lost France, and made his England bleed:
Which oft our stage hath shown; and for their sake,
In your fair minds let this acceptance take.

FINIS

กิจกรรมที่ 2

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. ละครเรื่อง **Henry V** จัดเป็นละครประวัติศาสตร์แบบใด ?
ไตรกนาฏกรรม สุขนาฏกรรมหรือเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ?
2. เหตุการณ์ในบทละครเรื่องนี้เกิดขึ้นที่ไหน ?
3. ใจความสำคัญ (theme) ของละคร **Henry V** คืออะไร ?
ทำไมเชคสเปียร์จึงเลือกใช้ใจความสำคัญของเรื่องทำนองนี้ ?
4. เชคสเปียร์เสนอเนื้อหาของละคร **Henry V** ต่อผู้ชมหรือผู้อ่านอย่างไร ?
ท่านชอบวิธีการเช่นนี้หรือไม่ ? ทำไม ?

5. จะเห็นว่าเชกสเปียร์ได้เสนอรูปแบบของความรักหลายประเภทในละครเรื่อง **Henry V** ความรักที่กล่าวถึงนี้มีอะไรบ้าง ?

บทสรุป

Henry V เป็นละครที่ให้ทั้งความรู้ทางประวัติศาสตร์และความบันเทิงใจแก่ผู้อ่าน แม้จะเป็นละครที่มีเนื้อหาค่อนข้างยาวเพียงใดก็ตาม

แบบฝึกหัดท้ายบท

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. บุคลิกภาพของพระเจ้าเฮนรีที่ 5 พระองค์จริงกับในละครเรื่อง **Henry V** เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร ?

2. ท่านคิดว่าเหตุการณ์ตอนใดของละครเป็นเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ?

3. ท่านคิดว่าเชคสเปียร์มีจุดมุ่งหมายใดที่ประพันธ์ละครเรื่องนี้ ?